

Тѣзи думы повторены грѣмогласно и съ скръданье съ зжбы по-ручавахъ са за страшното раздраженіе противъ египтянина и слѣдователно за истинното исповѣданіе на Калана въ полза на Главка, и Недія вече не са сумняваше никакъ; о, какъ тупаше сърдцето ѝ! единственното щастіе на безоката състоеше въ спасеніето на младия момъкъ чрезъ нея, на момъкъ когото обичаше, когото обожаваше.

— Задоволна съмъ отъ колкото чухъ, рече Недія на жреца. Божійгъ промышль, който ма е довелъ до тукъ, ще отмахне съко друго препятствіе. Да, предосъщамъ че ще та освободѣ. Потърпи и държай!

— Бжди обаче хитра и благоразумна, прекрасна чужденко! най-много са пази да не потърсишъ милосърдіе отъ Арбака, той е по-непреклоненъ и отъ канарата. Иди при Претора, кажи му коесто си узнала, сполучи за да стане обѣискъ въ този домъ, доведи съ тебе си войни и желъзары искусны, защото тѣзи ключелници съ неимовѣрны ѣкы; но времето са минува, можъ да умрѣ отъ гладъ ако не бързашъ! върви, върви! . . . не, почакай! увы, колко страшна е самотата ми, тука въздухъ на гробъ . . . и скорпіи . . . увы! и блѣднытъ привидѣнія; о, не бѣгай, почакай!

— Трѣба, особено за спасеніето ти, да бързамъ, рече Недія, като са оплаши за ужаса на жреца и като искаше да са предаде свободно сама на мыслитъ си. Надѣждата имай за другарь! Съ богомъ!

И тя трѣгна като пипаше съ растворены рѣцѣ по стѣната до като стигна до вратата на подземеліето и намѣри пѣтя който водяше нагорѣ. Но като са спрѣ тамъ тя помисли че за по-голъма здравина трѣбаше да чака зората, когато еще спѣтъ сичкы и можеше да си отиди неслѣдана. Тамъ слѣдователно като сѣднѣ отъ ново броеие минутитъ кеото ѝ са виждахъ безкрайны. А радостта бѣ обладающата страсть на пламенната ѝ душа въ туй време. Главкъ са намѣрваше въ смѣргна опасность и тя можаше вѣротно да го спасе!

